

Mytens Forbandelse

Bind 1 af Den Ældste Myte

KAPITEL 1 OG 2 AF "MYTENS FORBANDELSE"

Dette er Den Ældste Myte

om Lytteren, der hører og forstår, hvad verden siger

om Jægeren, der bevæger sig som vinden

om Drømmeren, der drømmer på tværs af tiden

om Abens Håndlanger, der vil drive Den Skyldfri til mord

— og om Fortælleren, der vil give historien nyt liv.

1

huset midt i ingenting

Brille løftede hånden og fejede en række siv til side, så de alle tre kunne se huset på den anden side af søen. Det var næsten vindstille i dag, og vandoverfladen var rolig og klar som glas. Den spejlede skyerne på himlen og fik det til at se ud, som om søen var fyldt med en grå tåge.

“Og du er sikker på, at der ikke bor nogen?” spurgte Emma.

“Hvordan kan man nogensinde være sikker på noget som helst?” spurgte Brille og rettede på brillerne. Det var lige sådan noget, han kunne finde på at sige.

Emma, Brille og Adrian, der tilsammen udgjorde de eneste medlemmer af Brillers Hemmelige Korps, lå side om side i græsset. De var helt alene bortset fra et par krager, der fløj omkring i nærheden og skræppede op. Brille havde vist vej herhen, mens han ivrigt fortalte om det forladte hus. Han havde opdaget det for et par dage siden, mens han var ude for at lede efter sjældne dyr, og nu kunne de alle sammen se huset i det fjerne.

“Der er ikke noget signal herude,” sagde Adrian og kiggede på sin telefon. Han holdt den op i luften. “Hvorfor er der ikke noget signal?”

Brille plejede at have en forklaring på den slags spørgsmål, men lige nu var han alt for optaget af huset. Han fejede sit pjuskede pandehår væk fra øjnene, løftede kikkerten, der hang i en rem om hans hals, og gav sig til at studere huset. I lang tid lå de alle tre stille uden at sige noget. Adrian kiggede på Emma som for at spørge, om hun virkelig havde lyst til at være her. Hun trak bare på skuldrene og smilede skævt.

“Meget interessant,” sagde Brille uden at lægge kikkerten fra sig. “Ja, det er meget, meget interessant, det her.”

“Hvad kan du se?” spurgte Adrian. Han var allerede ved at blive utålmodig. Det havde taget dem en halv time at cykle herud og endnu længere tid at finde den sti, Brille havde fulgt. Stien var helt groet til med græs og ukrudt, og det var tydeligt, at der sjældent kom mennesker forbi. Stedet lignede et stort vildnis, som ingen nogensinde havde opdaget. Men *nogen* måtte jo have opdaget det og bygget et hus her engang — selvom Adrian havde svært ved at forestille sig, hvem der skulle have lyst til at bo så langt væk fra alting.

“Der er to etager,” sagde Brille. “De fleste af vinduerne er enten slået itu eller dækket til. Fy for den lede. Hele huset ser pilråddent ud. Og så er det helt skævt, som om den ene ende er sunket ned i jorden.”

“Et rigtigt heksehus,” sagde Emma, og Adrian ønskede med det samme, at hun aldrig havde sagt det.

“Hvad er det egentlig, du tror, vi kan finde derinde?” spurgte Adrian. “Det er garanteret helt tomt.”

“Måske,” sagde Brille. Han sænkede kikkerten og så på Adrian. “Eller også er det fyldt med alt muligt. Malerier, smykker, gamle lysestager, den slags.”

“Og visne planter,” sagde Emma og fnisede. “Og indtørret blod og skeletterne af dem, der plejede at bo her.”

“Hold nu op,” sagde Adrian. “Hvorfor skulle de havde efterladt deres lysestager, da de flyttede væk?”

“Et meget godt spørgsmål, min ven,” sagde Brille. “Vi ved jo ikke, hvem der boede her, eller hvorfor de flyttede. Måske havde de travlt med at komme væk og var nødt til at efterlade alt, hvad de ejede.”

“Men hvad skal *vi* med deres gamle ragelse?”

“Tænk dig nu om, Adrian,” sagde Brille og bankede sin pegefingert mod panden. Han kiggede i retning af huset og fik sit kloge udtryk i ansigtet. “Jeg vil tro, at dette hus er cirka... to tusind år gammelt. Måske lidt mere. Hvis der stadig er noget derinde, så er det helt sikkert penge værd. Vi kan sælge det, vi finder, og måske blive rige.”

“Hvor i alverden vil du sælge det?” spurgte Emma. Hendes mørke øjne var mistroiske.

“På internettet, selvfølgelig,” sagde Brille. Han rejste sig op. “Overlad det tekniske til mig.”

De to andre kom også på benene og børstede sig af. Adrian kiggede op på himlen. Var det allerede ved at blive mørkere? Sommerferien var forbi, og dagene var kortere nu, men det virkede alligevel sært, at solen skulle forsvinde så hurtigt. Det var ikke mere end et par timer siden, de havde stået hjemme i hans køkken og smurt madpakker. Eller var det? Det var svært at holde styr på tiden herude i det øde landskab, hvor det eneste der bevægede sig var løse blade og sivene i vinden.

“Her er planen,” sagde Brille og så klog ud igen. “Det ser ud, som om huset ligger på en lille ø midt ude i vandet. Vi finder et vadested, hvor vi kan gå over. Søen ser i det hele taget ikke særlig dyb ud. Adrian, du sniger dig i forvejen, mens du holder øje med huset. Vi følger efter dig på cirka to hundrede meters afstand. Hvis du ser noget uventet eller farligt, kvækker du som en frø. Der er masser af frøer heromkring, så det vil virke naturligt. Ét kvæk

betyder, at du har set et farligt dyr. To kvæk betyder, at du har set noget farligt, som du ikke helt ved, hvad er. Tre kvæk...”

Adrian holdt en hånd op. “Hvorfor er det mig, der skal...”

“Ikke nu, Adrian,” sagde Brille. “Tre kvæk betyder, at du har set noget værdifuldt, vi kan sælge på internettet. Fire kvæk...”

“Jeg vil ikke gå forrest,” sagde Adrian. “Det her er alt sammen din idé. Du sagde, at der ikke var noget at være bange for. Hvis du er så sikker, så kan *du* jo gå i forvejen. Jeg skal nok være lige bagved dig, og så kan *du* kvække, hvis du ser...”

“Der var noget, der bevægede sig,” sagde Emma.

Adrian vendte sig mod hende og så, at hun stadig stirrede ud mod øen og det mørke hus. Han fulgte hendes blik, men han kunne ikke få øje på noget. Huset så lige så ensomt og forladt ud som før.

“Er du sikker?” spurgte Brille.

“Jeg ved det ikke,” sagde Emma. “Jeg syntes, jeg så nogen omme ved husets bagside.”

Brille rømmede sig. “Måske er det alligevel bedst at lade være,” sagde han. “Måske skulle vi bare se at komme hjem.”

Adrian skulle lige til at give ham ret, men så kom han i tanker om, at han slet ikke havde lyst til at være hjemme. Som regel kom han hjem fra skole før sine søskende, og så gik han bare rundt helt alene og ventede på, at der skulle ske noget. Men det var næsten endnu værre, når de andre var hjemme: Hans mor, som hele tiden var ked af det. Nadja, hans storesøster, der aldrig lavede andet end at beklage sig eller gøre nar af ham. Og Jeppe, hans dovne storebror, som altid sad inde på sit værelse med lukkede øjne og hørte musik. Så var det alligevel bedre at være herude med sine to klassekammerater, også selvom huset hele tiden fangede hans blik og så truende ud.

Hans fødder begyndte at bevæge sig af egen vilje, som om de ikke gad høre på alle hans alvorlige tanker mere. Nogle gange besluttede de sig simpelthen for, hvor han skulle gå hen uden at spørge ham til råds. Det havde før bragt ham i problemer. Lige nu fik de ham til at gå ned mod vandet. Tættere på huset.

Brille og Emma fulgte tøvende efter, og de begyndte alle tre at gå rundt om søens bred. Inden længe fandt de et sted, der var så lavvandet, at man kunne se den mudrede bund gennem vandoverfladen. Adrians fødder førte ham straks ud i søen, så de blev våde og han stod i vand til knæene.

“Vil I med eller ej?” spurgte han og begyndte at vade af sted. Han var stadig ikke sikker på, at han havde lyst til at finde ud af, hvad huset gemte på, men nu var det for sent at vende om. Han hørte plaskende lyde bag sig. Emma og Brille var fulgt efter.

Mens han gik, mærkede Adrian sine fødder synke ned i søens mudrede bund, og det blev sværere og sværere at gå uden at snuble. Flere steder tog bløde, slimede planter fat om hans ankler og hev ham den forkerte vej, og han måtte standse op for at genvinde balancen. Når han stirrede ned i vandet, mente han, at han kunne se aflange dyr, der kom til syne i den flydende tåge for blot at forsvinde igen med det samme. Han fortsatte og prøvede at lade være med at tænke på, hvad der levede dernede — ligesom han ignorerede den sære fornemmelse af, at søen forsøgte at holde ham væk fra huset og trække ham i en anden retning.

De nåede alle tre frem til øen og trådte op midt i vildtvoksende græs og violette sensommerblomster. Foran dem ventede det ensomme træhus, og det var lige så skævt, som Brille havde sagt. Alle væggene var lavet af slidte, mørke brædder, og flere steder var de dækket af et tykt lag blade, der groede hele vejen op til det rustfarvede skråtag. Kun få af vinduerne havde stadig glasruder siddende i, og nu opdagede Adrian, at også fordøren manglede. Tre skæve trappetrin førte op til indgangen; en gabende sort åbning, der nærmest lod til at kalde på ham og lokke ham nærmere.

“Der kommer stemmer derinde fra,” sagde Emma.

“Jeg kan ikke høre noget,” sagde Brille. “Kan du, Adrian?”

Adrian stod stille og lyttede. Måske var der noget, men det kunne lige så godt være kragerne på den anden side af vandet. Emma havde også set noget bevæge sig. Hvordan kunne hun altid se og høre ting, som ingen andre bemærkede?

De listede nærmere. Deres gennemblødte strømper og sko lavede små lyde for hvert skridt, de tog. Adrian stillede sig helt hen til husets endevæg og prøvede at kigge ind, men vinduet sad for højt, til at han kunne se noget. Han greb fat i vindueskarmen for at hive sig op, men han kunne med det samme mærke, hvordan træsplinter borede sig ind i fingrene. Han bed tænderne sammen i smerte og gav slip. Det var, som om huset ikke ville røres af menneskehænder.

“Vi kan vel lige så godt gå indenfor,” sagde Adrian og begyndte at gå hen til døråbningen.

“Vent lidt,” sagde Brille. “Har nogen af jer fortalt jeres forældre, hvor vi tog hen?”

“Nej,” sagde Adrian. Han kiggede på Emma. Hun rystede på hovedet. “Ingen ved, hvor vi er. Hvorfor?”

“Bare hvis... hvis der nu skulle ske noget,” sagde Brille.

Emma tog sin telefon op af lommen og så undrende på den. “Stadig ikke noget signal. Ellers kunne vi bare...”

Hun blev afbrudt af den skarpe lyd af en rude, der gik i stykker oppe på øverste etage. Store glasskår regnede ned i græsset foran huset, og Adrian sprang forskrækket væk fra væggen. Brille gav et råb fra sig. De kiggede alle tre op.

Der var ikke noget at få øje på. Alle vinduerne var tomme, også det, der lige var blevet knust. Der hang stadig store stykker af glas og skinnede i det grå dagslys, men bagved var alting mørkt. Eller var det? Adrian kneb øjnene sammen. Stod der en bleg skikkelse deroppe, næsten skjult af skyggerne, og kiggede ned på ham?

Han tog endnu et par skridt væk fra huset. Så hørte han en knirkende lyd fra trapperne ved fordøren, og han anede gennem øjenkrogen, at en høj, ranglet figur var trådt fra husets indre ud i lyset.

“Er det dig, lillebror?” råbte den ranglede figur.

Adrian blinkede tre gange.

“Det er Jeppe!” hylede Brille og pegede på skikkelsen, der stod midt på trappen med hænderne i lommen. “Adrian, du sagde, du ikke havde fortalt nogen, hvor vi skulle hen!”

“Jeppe?” spurgte Adrian dumt.

Jeppe trådte ud i græsset med et stort, fjoget grin i hele ansigtet og hænderne dybt begravet i lommerne. Den var god nok; det *var* Adrians storebror med sit lyse, uredte hår og hullede cowboybukser. Jeppe var tolv år gammel, to år ældre end Adrian og et helt hoved højere. Han så ikke ud til at være særlig overrasket over at møde sin lillebror på en øde ø midt ude i vildniset. Adrian var derimod meget overrasket over at se Jeppe. Han var helt sikker på, at han ikke havde fortalt nogen om Brillers forladte hus.

Jeppe gik dem i møde på sin sædvanlige, dovne måde. Han kunne få alt til at se dovent ud. “Hvad laver I her, små væsener?” spurgte han.

“Hvad...” spruttede Adrian. “Hvad laver *vi* her? Hvad laver du selv? Skulle du ikke være i skole?”

Jeppe så ud, som om han tænkte. “Joh,” sagde han. “Det skulle jeg vel. Ligesom jer, ikke?”

“Jamen, hvorfor er du herude? Hvordan kender du til...” Adrian tav, da sammenhængen gik op for ham. “Du ved jo udmærket, hvad vi laver her. Du hørte os snakke om huset, da vi stod i køkkenet i morges.”

Jeppe grinede igen. “Måske,” sagde han. “Og måske tænkte jeg, at jeg ikke havde andet at lave på en smuk dag som i dag, og at jeg burde undersøge det her hus, som min lillebror åbenbart havde tænkt sig at udforske. Det kunne jo være farligt. Jeg ville ikke have, at du og dine venner kom noget til.”

“Du ville se, om der var noget værdifuldt i huset, og stjæle det, inden vi kom.”

Jeppes ansigt blev alvorligt. “Slap af, lillebror. Det kan godt være, jeg er doven, ussel, uduelig, langsom i optrækket, tabt bag en vogn, sløv som en padde og dum som et dørhåndtag. Men jeg er ikke uærlig.”

“Det ved jeg godt,” indrømmede Adrian. “Undskyld. Men du kunne altså godt have sagt, at du også tog herud.”

Jeppe trak på skuldrene. “Det var ikke engang min idé. Det var vores kære søster, der slæbte mig med herud. Det var hende, der hørte jer snakke om huset.”

“Er Nadja her også?” spurgte Adrian ophidset.

“Heroppe, aber,” kaldte en stemme fra et af de øverste vinduer. De kiggede alle sammen op. Nadjas ansigt kom til syne i den vinduesåbning, hvor glasset lige var gået i stykker. Så forsvandt hun, og de kunne høre lyden af tunge skridt, der gik ned ad en knirkende trappe inde i huset.

Inden længe stod Nadja udenfor. Hun virkede forpustet, og hendes runde kinder var røde. Hun og Jeppe lignede slet ikke søskende, som de stod der ved siden af hinanden. Hun var bredere end ham og næsten lige så høj, selvom hun var et år yngre. Hvor Jeppe og Adrian havde den samme skinnende lyse hårfarve, så var Nadjas hår brunt og grumset, men ligesom sin storebror gik hun i slidt tøj, der sad alt for løst. Adrian havde ofte hørt hende sige, at stramt tøj var for dumme, små tøser, der bare ville have opmærksomhed.

“I er sent på den,” sagde Nadja.

“Vi vidste ikke, det var et kapløb,” sagde Adrian tvært. Som sædvanlig havde hans to åndssvage søskende ødelagt en ellers udmærket plan. Han så undskyldende på Brille og Emma. “Jeg vidste ikke, at de udspionerede os.”

“Har I undersøgt huset?” spurgte Emma.

“Ikke alle rummene,” svarede Jeppe. “Der ligger sikkert masser af spændende skrald gemt inde i den faldefærdige hytte. Og gamle Jeppe har naturligvis husket lyspinden.” Han holdt en lommelygte op og tændte og slukkede den.

“Hvis vi finder noget af værdi derinde,” sagde Brille bestemt, “så deler vi. Er I med?”

“Måske tager vi bare det hele selv,” sagde Nadja. “Hvad vil du gøre ved det, lille ven?” Hun så ud til at være i dårligt humør i dag. Adrian kunne ikke huske, at han nogensinde havde set Nadja i godt humør.

“Slap nu af,” sagde Jeppe og holdt en hånd op. “Selvfølgelig deler vi. Lad os komme indenfor. Jeg tror sgu, det trækker op til regn.”

Adrian kiggede op på den farveløse himmel. Jeppe havde ret. Klyngerne af skyer på den anden side af vandet var blevet mørkere, og det så ud, som om de drev i retning af øen og det forladte hus. Han trak kraven på sin jakke op om halsen og fulgte med sine venner indenfor.

2

husets hemmelighed

“Fandeme et hyggeligt sted,” sagde Jeppe.

Der hang ingen lamper indenfor. Det eneste lys kom fra vinduerne, og det fik væggene til at se grå og forstenede ud. Adrian gik hen over gulvet og mærkede, hvordan hvert eneste bræt gav sig en smule under hans vægt. Der var ingenting tilbage herinde; ingen møbler eller tæpper, kun spindelvæv i hjørnerne og blege firkanter på væggene, hvor malerierne engang havde hængt. Selv dørene var fjernet fra deres hængsler, så døråbningerne mellem rummene stod gabende tomme.

De fem børn gik gennem et rum, der måtte have været husets køkken engang. Der var ingen køkkenredskaber tilbage, men der hang stadig skabe med runde håndtag under loftet, og i hjørnet stod et gammelt gaskomfur dækket af et tykt lag støv. Spidse kroge stak ud af væggene, og man kunne næsten fornemme, hvordan nogen engang havde rakt ud efter hængende knive eller skeer og gået frem og tilbage over gulvet med gryder og skåle mellem hænderne. Men det var stadig svært at se den person for sig. Hvem ville dog vælge at bo her midt i ingenting?

“Hvad laver norden?” spurgte Nadja. Hun kiggede på Brille, der stod bøjet over gaskomfuret med næsen helt nede ved overfladen.

“Kom med lygten,” sagde Brille. “Dette er yderst interessant.”

Jeppe rakte ham lygten, og Brille brugte den til at undersøge komfuret med.

“Hvad er det, Brille?” spurgte Emma.

Brille kiggede op på dem. “Der er fingeraftryk i støvet,” sagde han.

“Og hvad så?” spurgte Nadja og snøftede. “De kommer vel fra en, der boede her engang.”

Brille rullede med øjnene og sukkede højlydt. “Støvet har selvfølgelig lagt sig, *efter* at huset blev forladt. Så fingeraftrykkene er kommet senere. Det betyder, at der har været andre herinde, efter beboerne flyttede ud.” Han kiggede på Jeppe. “Med mindre det er jer to, der har lavet aftrykkene.”

“Nej, for pokker,” sagde Jeppe og så helt forskrækket ud. “Vi har ikke rørt det komfur.”

Ingen sagde noget. Kragerne skreg videre i det fjerne. Det var en sørgmodig lyd.

“Okay, det her er åndssvagt,” sagde Nadja. “Måske har nørden opdaget spor i støvet, men de kan vel være kommet fra så meget andet. Insekter, måske.”

“Insekter,” vrængede Brille. “Kære Nadja, jeg tror godt, jeg ved, hvordan fingeraftryk ser ud. De her spor er ikke lavet af *insekter*.”

“Nørd,” sagde Nadja.

“Folkens, kan vi ikke lige slutte fred i to sekunder?” sagde Jeppe. “Det kan være, der har boet vagabonder her på et eller andet tidspunkt. Eller også har der bare været nogen forbi, der var nysgerrige ligesom os. Lad os komme videre. Der er stadig mange af rummene, som Nadja og jeg ikke har udforsket.”

Det næste rum var et aflangt baglokale, måske et gammelt spisekammer, hvor vinduerne var skoddet til. Smalle striber af lys slap ind mellem brædderne i væggen. Alles øjne var fanget af en skæv trappe med gelænder, der førte op i et tæt mørke.

De kiggede på hinanden. Hvem skulle gå forrest op?

Nu gjorde Adrians fødder det igen. De trådte op på det første trin uden at spørge ham om lov. Han tog et fast greb om gelænderet og kiggede op. På den ene side var han en smule bange for, hvad den øverste etage gemte på — men hvis ikke de fandt ud af det, ville han bare ærgre sig bagefter. Nogle gange handlede det simpelthen om at gøre tingene med det samme i stedet for at stå stille og spekulere for meget over dem.

Ti fødder listede sig op ad trinnene, og selvom alle gjorde deres bedste for at være stille, så larmede og knirkede trappen så meget, at man sikkert kunne høre det helt ovre på den anden side af søen.

Ovenpå var der flere rum med tomme døråbninger, alle sammen lige så forstenede og beskidte som nedenunder, men luften følte anderledes. Noget skinnende fangede Adrians blik. Han vendte sig og fik øje på en lukket dør af solidt, brunt træ, der lå for enden af en kort gang. Det var den eneste dør, han havde set i hele huset. Dens gyldne håndtag funkede i det matte dagslys, der faldt ind gennem de skrå tagvinduer foroven.

Emma stod pludselig ved siden af ham. Hun fulgte hans blik. “Der,” hviskede hun. “Bag den dør er det, vi skal finde.”

“Det, vi skal finde?” spurgte Adrian. “Hvad mener du med det?”

“Kan du ikke mærke det?” Emma begyndte at gå frem mod døren. De andre stod stille og så på hende.

Adrian troede først, at det var endnu et af Emmas skøre indfald. Hun sagde altid mystiske ting, som ingen andre forstod. Det var ikke på samme måde som Brille, der bare prøvede at lyde klog. Emma sagde ting, som man kunne ligge vågen om natten og tænke over i flere timer.

Men så mærkede han det også. Noget på den anden side af den lukkede dør *trak* i ham.

“Emma, vent,” sagde han og begyndte at gå efter hende. “Det er bedst, hvis vi åbner døren sammen.”

“Så kom med,” sagde hun og tog fat i hans hånd. De gik side om side frem mod døren, og Adrian kunne høre, at Brille, Jeppe og Nadja var lige bagved.

Emma rakte hånden frem mod håndtaget. Adrian nåede lige at undre sig over, at der ikke lå et tykt lag støv på det skinnende metal, inden hun tog fat og trykkede ned. Døren gled op.

Det var som at træde ind i en grav. Man kunne næsten høre det svage sus af gammel luft, der slap fri efter mange års fangenskab bag døren. En tung lugt af ælde lagde sig omkring de fem børn.

“Giv mig lommelygten,” sagde Adrian. Jeppe tændte lygten og rakte den til ham.

Adrian lod lyset feje fra side til side, og indimellem fangede det rummets små detaljer — et stykke mønstret tapet på den ene væg, en edderkop, der hang frit ned fra loftet, og...

“Hvad var det?” spurgte Emma. “Lys lige derhen igen.”

Adrian pegede lygten hen mod det ene hjørne. Han havde også set det. To af gulvbrædderne lå løst, så man kunne se et hulrum i gulvet nedefra. Det så næsten ud, som om noget havde skubbet de løse brædder op nedefra. Adrian gik hen og lyste. Nede i hullet lå noget foldet sammen og stuvet af vejen, noget mørkt og blødt, der nærmest lod til at suge lyset til sig.

“Hjælp mig,” sagde Nadja og satte sig på hug ved siden af hullet i gulvet. Hun begyndte at hive den mørke genstand op og ud i midten af rummet. “Den er tung,” pustede hun.

De stillede sig i en halvcirkel omkring Nadja og kiggede ned på deres fælles fund, som om det var et fremmed dyr. Den havde hverken form eller kanter, men lignede blot en blød skygge på det hårde gulv. Jeppe og Emma bøjede sig ned og hjalp Nadja med at hive, men pludselig faldt Jeppe bagover med et højt udbrud, og det var, som om tingen blev levende og begyndte at sprælle i det flakkende lys. Den foldede sig ud og faldt til jorden med et tungt dunk.

“Hvad i alverden er det?” spurgte Adrian hæst.

“Det... det er sgu et *tæppe*,” sagde Jeppe og lo. “Og her troede jeg lige, at den skulle til at *æde* mig...”

“Pas på,” sagde Emma. Hun lød underligt forskrækket. “Det var, som om det bevægede sig mellem hænderne på mig.”

“Tæppet, der blev levende,” sagde Nadja og snøftede. “Det lyder som en af de film, far ser, når vi er gået i seng.”

Adrian havde ikke lyst til at tænke på deres far, ikke lige nu, så han satte sig ned og begyndte at studere tæppet, der havde rullet sig halvt ud på gulvet. “Det ser gammelt ud,” sagde han.

“Har vi ikke set det her før?” spurgte Emma.

Alle de andre så på hende uden at sige noget.

“Er det ikke, som om vi fem har stået i det her rum før?” spurgte Emma. “Stået bøjet over det her tæppe og sagt præcis de samme ting, som vi siger lige nu?”

Brille så på hende, som om han fandt tanken morsom. “Jeg tror nu nok, jeg kunne huske, hvis vi havde været her før, Emma.”

“Jeg er næsten helt sikker,” sagde Emma ophidset. “Vi finder det her rum og går herind. Så opdager Adrian tæppet, og så siger jeg, at det er, som om vi har været her før, og... og så spørger Jeppe om noget.”

“Spørger om hvad?” spurgte Jeppe.

Alle sammen var stille i et hjerteslags tid. Så sukkede Nadja og begyndte at hive i tæppet igen. “Kom nu, aber,” sagde hun. “Lad os få det her ud i lyset, så vi kan se på det.”

“Men hvad, hvis vi ikke bryder os om det, vi får at se?” spurgte Emma.

“Så lader vi det bare ligge,” vrissede Nadja. “Det her tæppe er åbenbart det eneste, der er tilbage i hele huset, så vi kan lige så godt kigge nærmere på det.”

Emmas stemme blev mere ophidset. “Men *hvorfor* er det det eneste, der er tilbage i hele huset? Hvorfor er det blevet efterladt, når alt andet er taget med?”

Adrian lagde mærke til, at ingen af de andre hørte efter. De havde alle sammen travlt med at bære tæppet fra det kølige, mørke rum ud i lyset.

* * *

De lagde tæppet tæt ved trappen og begyndte at rulle det ud på gulvet. Det var cirka en meter langt og tungt som en træstamme, og overfladen føltes ru under fingrene.

Og så var det dækket med billeder. Fra kant til kant var trådene vævet i fine, detaljerede mønstre, der forestillede en tæt bevoksning af grønne blade. Grene og stængler snoede sig omkring hinanden, og små dyr — fugle, eger og grævlinger — kiggede frem fra deres skjul bag hvide blomsterblade.

Men det var ikke det frodige lag af planter, der fangede Adrians blik. Flere steder på tæppet var der store, runde huller i bevoksningen, og gennem dem kunne man se billeder af sært klædte mennesker, der gjorde forskellige ting — talte sammen, gik sammen, sad

sammen. Et af billederne forestillede en sorthåret mand med en lille, blød hat på, der sad på en gren i en trætop og kiggede ned i et tæt mørke, mens der dryppede blod fra hans ene fod. De virkede som vinduer ind til en anden verden. En ældre verden. Når Adrian stirrede på billederne, var det, som om grenene og bladene trak sig en smule til side, og han blev suget tættere på, så han var sikker på, han kunne høre stemmer, der mumlede på et fremmed sprog, mens de sært klædte mennesker bevægede sig omkring. Men det varede kun et øjeblik, og så var han tilbage i huset med sine venner, og de fremmede mennesker stod atter stille som statuer, omringet af tætte kranse af løv og grangrene. Adrian rystede på hovedet som for at vågne af en drøm.

“Det er ligesom en tegneserie,” sagde Jeppe. Han lå på alle fire med næsen helt nede mod tæppet. “Se. Der er nogle af personerne, der er med på flere af billederne.”

“En ældgammel, dødkedelig tegneserie,” sagde Nadja. Hun kiggede på Brille, der også lå ned og studerede billederne. “Tror du, det er penge værd? Ellers har det her virkelig været spild af tid. Jeg er gået glip af en milliard vigtige serier i fjernsynet, mens vi har rendt rundt herude.”

“Jeg ved ikke, om det er penge værd,” sagde Brille. “Jeg er nødt til at tage billeder af det og spørge mine kontaktpersoner, før jeg kan sige det med sikkerhed.”

Nadja lo kort. “Du har da ingen kontaktpersoner.”

“Vel har jeg så,” sagde Brille uden at tage øjnene fra tæppet. “På internettet.”

“Prøv lige at se her,” hviskede Emma og pegede. Hun sad på tæppets ene hjørne med et alvorligt udtryk i ansigtet. Hun havde ikke sagt noget, siden de bar tæppet ud, og det virkede næsten, som om det gjorde hende bange. Adrian forstod ikke hvorfor, men der var så mange ting ved Emma, han ikke forstod, også selvom hun var hans bedste ven.

De kiggede alle sammen, der hvor Emma pegede. Et rundt billede var synligt gennem et hul i bladene. På billedet stod fem personer i en rundkreds. Der var tre mænd og to kvinder, og de var alle klædt i hvad der lignede tøj fra gamle dage — lange kjoler, bløde hatte, smykker og sandaler. En af dem holdt en genstand frem foran sig, og det så ud, som om de fire andre kiggede ned på den.

“Hvad er det, hun holder?” spurgte Jeppe.

“Det er en skriftrulle,” sagde Brille. “Sådan en gammeldags rulle papir med billeder og skrift på.”

Noget fik det til at kilde i nakken på Adrian. “Det ser ud, som om der står en masse ting på skriftrullen,” sagde han og så nærmere efter. “Og der er vist også billeder på den. De er bare for små, til at man kan se, hvad de forestiller.” Han kiggede rundt på sine venner og talte. “Vi er også fem,” sagde han.

“Ja,” sagde Emma og så på ham med sine mørke øjne. Han kunne høre, at hun som sædvanlig tænkte det samme som ham.

Brille forstod også, hvad Adrian mente. “Ja, det er yderst interessant,” sagde han og nikkede. “Vi fem har fundet et gammelt tæppe med et billede af fem andre, der finder en gammel skriftrulle.”

“Vildt nok,” sagde Jeppe og lo. “Se, her er et andet billede af de samme fem personer, men nu giver de skriftrullen til en gammel mand i gråt tøj. Det ser sgu ud, som om han kun har én arm.”

“Der står nogle ord langs kanten af tæppet,” sagde Brille. “Har I set det?”

Adrian fulgte tæppets kant hele vejen rundt med øjnene. Brille havde ret. En lang række ord var vævet ind i stoffet, men de var på et fremmed sprog. “Er det fransk?” spurgte han.

“Det tror jeg,” sagde Jeppe. “Men jeg aner ikke, hvad det betyder.”

“Hvad skal vi gøre med tæppet?” spurgte Brille. ”Vi kan jo ikke dele det.”

“Jeg vil ikke have noget med det at gøre,” sagde Emma. “Jeg synes, vi skal efterlade det her.”

“Nej,” sagde Adrian og Brille i kor. Brille rejste sig og skubbede sine briller op på næsen. “Ikke før jeg ved, hvor meget det er værd.”

“Jeg får en idé,” sagde Jeppe. “Jeg skal hen til Philip nu her. Vi skal øve i hans fars garage i aften. Hans forældre samler på alle mulige sære, gamle ting, og de har gulvtæpper overalt i deres hus. Måske ved de, om det er penge værd. Jeg kan tage det med og vise det til dem.”

“Okay,” sagde Brille. “Men tæppet er altså ikke dit.”

“Selvfølgelig ikke,” sagde Jeppe. “Det tilhører os alle sammen.”

De forlod huset sammen og krydsede søen. Jeppe slæbte tæppet over skulderen, mens han forsøgte at holde det fri af det mudrede vand. Han pustede og stønnede. Det var ved at blive mørkt, og skyerne var grå og fyldt med den regn, der allerede så småt var begyndt at falde. Dråberne ramte søens overflade og gjorde den urolig. På et tidspunkt kiggede Adrian tilbage. Det tiltagende mørke viskede detaljerne ud og gjorde huset til en stor, tung skygge midt på øen.

“Åh nej,” hviskede Emma, så kun Adrian kunne høre det. Hun havde også vendt sig om. “Åh nej. Der var det igen.”

“Hvad?” spurgte Adrian.

“Prøv at se. Står der ikke nogen for enden af huset? Åh nej. Hvorfor kiggede jeg også?”

Adrian så frem og tilbage, mens han vadede baglæns gennem det knæhøje vand. Han kunne ikke få øje på noget. For ham så øen ud til at være lige så livløs som før.

*"MYTENS FORBANDELSE" KAN FÅS I BOGHANDLER I HELE LANDET
BESØG WWW.DENÆLDSTEMYTE.DK FOR MERE INFORMATION.*